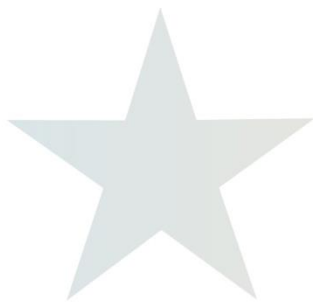

Ghid

referitor la depozitele retail care fac obiectul unor ieșiri diferite în scopul raportării lichidității în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013, privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (Regulamentul privind cerințele de capital - RCC)

Ghid referitor la depozitele retail care fac obiectul unor ieșiri diferite în scopul raportării lichidității în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013, privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (Regulamentul privind cerințele de capital - RCC)

Cuprins

1. Ghidul ABE referitor la depozitele retail care fac obiectul unor ieșiri diferite în scopul raportării lichidității în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 (Regulamentul privind cerințele de capital - RCC)	3
Titlul I - Obiect, domeniu de aplicare și definiții	5
Titlul II - Îndrumări cu privire la identificarea produselor de depozit retail care fac obiectul unor ieșiri mai mari	5
Titlul III - Dispoziții finale și punerea în aplicare	10

1. Ghidul ABE referitor la depozitele retail care fac obiectul unor ieșiri diferite în scopul raportării lichidității în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 (Regulamentul privind cerințele de capital - RCC)

Statutul acestui ghid

1. Acest document cuprinde orientări elaborate în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (Regulamentul ABE). În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul ABE, autoritățile competente și instituțiile financiare trebuie să depună toate eforturile pentru a respecta ghidul.
2. Ghidul prezintă punctul de vedere al ABE cu privire la practicile de supraveghere corespunzătoare din cadrul Sistemului european de supraveghere financiară, sau la modul în care ar trebui să se aplice legislația Uniunii într-un anumit domeniu. Prin urmare, ABE se așteaptă ca toate autoritățile competente și instituțiile financiare cărora le este adresat ghidul să îl respecte. Autoritățile competente cărora li se aplică ghidul trebuie să îl respecte, integrându-l în practicile lor de supraveghere în mod corespunzător (de exemplu, prin modificarea cadrului juridic sau a proceselor de supraveghere), inclusiv în cazul în care ghidul este destinat în principal instituțiilor.

Cerințele de raportare

3. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul ABE, autoritățile competente trebuie să informeze ABE cu privire la respectarea de către acestea sau la intenția acestora de a respecta acest ghid, în caz contrar specificând motivele nerespectării, până la data de 06.02.2014. În lipsa unei notificări până la acest termen, autoritățile competente vor fi considerate de ABE ca fiind neconforme. Notificările trebuie trimise prin depunerea formularului prevăzut în secțiunea 5 la compliance@eba.europa.eu cu referința „EBA/GL/2013/01”. Notificările trebuie transmise de către persoane cu o autoritate corespunzătoare de raportare a conformității în numele autorităților competente ale acestora.
4. Notificările vor fi publicate pe site-ul ABE în conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul ABE.

Cuprins

Titlul I - Obiect, domeniu de aplicare și definiții	5
Titlul II - Îndrumări cu privire la identificarea produselor de depozit retail care fac obiectul unor ieșiri mai mari	5
Titlul III - Dispoziții finale și punerea în aplicare	10

Titlul I - Obiect, domeniu de aplicare și definiții

În conformitate cu articolul 421 alineatul (3) RCC, acest ghid este menit să armonizeze criteriile de identificare și clasificare a depozitelor retail care fac obiectul unor ieșiri diferite față de cele prevăzute la articolul 421 alineatele (1) și (2) RCC ca și ieșiri minime, precum și criteriile de definire a acestor produse în scopul raportării lichidității. În consecință, domeniul de aplicare al acestui ghid vizează depozitele care fac obiectul unor ieșiri mai mari.

Acest ghid este aplicabil pentru cerințele individuale și consolidate de lichiditate ale instituțiilor în conformitate cu Partea 1, Titlul II RCC.

Domeniul de aplicare al ghidului cuprinde toate depozitele retail prevăzute la articolul 421 RCC, inclusiv depozitele care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 421 alineatul (1), adică cele care sunt acoperite de o schemă de garantare a depozitelor și care fie sunt parte a unei relații comerciale de durată, fie sunt deținute în conturi curente, care prezintă criterii asociate cu ieșiri mai mari.

Titlul II - Îndrumări cu privire la identificarea produselor de depozit retail care fac obiectul unor ieșiri mai mari

Partea 1 - Considerații generale

1. Determinarea „relației comerciale de durată, ceea ce face retragerea foarte puțin probabilă”

Un depozit retail trebuie considerat a fi parte a unei relații comerciale de durată în scopul raportării lichidității în condițiile unui scenariu de criză combinat, legat de specificul instituției – de tip idiosincrasic - și legat de piață în general, când deponentul îndeplinește cel puțin unul din criteriile următoare:

- (a) are o relație contractuală activă cu instituția pentru o durată minimă;
 - (b) are o relație de împrumut cu instituția pentru credite ipotecare sau alte credite pe termen lung;
- sau

are un număr minim de produse active, altele decât creditele, de la instituție.

2. Determinarea „contului curent, inclusiv conturi în care sunt virate în mod regulat sume pentru salarii”

Un depozit retail trebuie considerat ca fiind deținut într-un cont curent atunci când se creditează și, respectiv, se debitează cu regularitate sume pentru salarii, venituri sau tranzacții din contul respectiv.

3. În ceea ce privește ambele considerații de la paragrafele 1 și 2 din prezentul Titlu II, Partea 1, instituțiile trebuie să aibă la dispoziție date istorice, inclusiv cu privire la comportamentul deponentilor, pentru justificarea clasificării depozitelor acestora.

4. Metodologia de identificare a produselor de depozit retail care fac obiectul unor ieșiri mai mari

- 4.1. Depozitele retail trebuie să fie grupate în trei categorii de depozite care fac obiectul unor ieșiri mai mari pe baza numărului și nivelului de risc al factorilor de risc pe care îi prezintă, dintre cei descriși în Partea 2, de mai jos, din acest ghid. Lista factorilor identificați în ghid nu este însă completă, iar instituțiile care identifică criterii suplimentare care determină ieșiri mai mari trebuie să le includă în analiza lor.
- 4.2. Instituțiile trebuie să estimeze, în scopul raportării lichidității, ieșirile mai mari corespunzătoare fiecăreia din aceste clase în conformitate cu Partea 3, de mai jos, din acest ghid.

Partea 2 - Factorii care afectează stabilitatea produselor de depozit retail

5. Valoarea depozitului retail

- 5.1. Instituțiile trebuie să considere ca fiind depozite cu o valoare ridicată acele depozite care îndeplinesc toate cerințele de mai jos:
- (a) depășesc cea mai mică din următoarele două valori:
 - (i) 100 000 de euro sau
 - (ii) valoarea din cadrul schemei de garantare a depozitelor de la nivel național,
 - (b) sunt mai mici de 500 000 de euro.
- 5.2. Instituțiile trebuie să considere ca fiind depozite cu o valoare foarte ridicată acele depozite de cel puțin 500 000 de euro.
- 5.3. Pentru a calcula valoarea depozitelor unui client, instituțiile trebuie să ia în calcul toate conturile de depozit ale clientului de la instituția respectivă.
- 5.4. În plus, instituțiile trebuie să efectueze o analiză privind concentrarea bazei lor de depozite; praguri și/sau limite adecvate pentru a defini depozitele retail cu o valoare foarte ridicată trebuie să fie introduse pentru scopuri interne.
- 5.5. Există o serie de metode care pot fi utilizate în vederea identificării concentrării bazei de depozite. De exemplu, instituțiile ar putea să identifice un „anumit număr” de depozite retail mari sau să identifice „numărul celor mai mari depozite retail”, care reprezintă un anumit procent din baza de depozite retail. Pentru a identifica depozitele retail cu o valoare ridicată, instituțiile pot utiliza pragul adaptat la piața locală pentru valoarea de garantare a depozitelor, valoare peste care se negociază rata dobânzii sau orice aranjamente speciale convenite cu deponentul, care ar putea limita riscul de ieșiri.

6. Produse care sunt determinate de rata dobânzii sau care au condiții preferențiale

- 6.1. Un depozit trebuie considerat ca fiind determinat de rata dobânzii în cazul în care o instituție oferă o rată a dobânzii:

- (a) care depășește semnificativ rata medie pentru produse de tip retail similare oferite de instituții de credit aparținând grupului de referință (*peers*), având în vedere particularitățile pieței locale a depozitelor,
- (b) sau a cărui randament derivă din randamentul unui indice al pieței sau al unui set de indici,
- (c) sau a cărui randament derivă din orice variabilă a pieței, alta decât o rată variabilă a dobânzii.

6.2. Instituțiile pot identifica produse „determinate de rata dobânzii” comparând rata care se aplică fiecărui depozit cu media plătită de omologii lor pentru produse similare. Expresia „instituții de credit aparținând grupului de referință (*peers*)” se referă la instituțiile cu un model de afaceri și o dimensiune comparabile, fiind definit de instituție și verificat de autoritatea competentă, dacă este cazul.

7. Depozite la termen sau rambursabile după notificare

7.1. Depozitele care trebuie considerate din această categorie sunt:

- (a) depozitele plasate inițial ca depozite la termen și cu o dată a expirării într-o perioadă de 30 de zile, sau
- (b) depozitele cu perioade fixe de notificare mai mici de 30 de zile, în conformitate cu dispozițiile contractuale, altele decât cele care se califică pentru tratamentul prevăzut la articolul 421 alineatul (5).

7.2. Atunci când se evaluează ieșirile aferente depozitelor retail, instituțiile trebuie să ia în considerare impactul:

- (a) limitelor de retragere sau al perioadelor de notificare;
- (b) costul retragerii pentru produse de depozit retail care pot fi lichiditate în mod legal înainte de data scadenței inițiale a acestora.
- (c) consecința asupra reputației instituției de a nu permite retrageri de depozite în cazul în care instituțiile au dezvoltat o practică de a permite răscumpărarea anticipată a unor astfel de produse de depozit.

8. Depozite accesate prin intermediul canalelor de distribuție cu risc ridicat, inclusiv bănci cu acces unic prin internet, alte forme de acces la distanță și depozite plasate de brokeri

Instituțiile trebuie să stabilească ieșiri mai mari pentru depozitele retail accesate prin intermediul canalelor de distribuție cu risc ridicat, precum băncile cu acces unic prin internet, alte forme de acces la distanță și depozitele plasate de brokeri (în care brokerii colectează fonduri de la o persoană fizică sau un IMM), luând în considerare următoarele:

- (a) limitele plauzibile existente contractual pentru retrageri;
- (b) consecința, pentru reputația instituției, de a nu permite retragerile de depozite, în cazul în care instituțiile au dezvoltat o practică de a permite niveluri mai mari de răscumpărare a acestor produse.

9. Moneda depozitelor

Instituțiile trebuie să facă distincția între depozitele retail în moneda locală și în valută.

10. Depozite ale nerezidenților

Instituțiile trebuie să facă distincția între depozitele retail ale rezidenților și ale nerezidenților. Această distincție trebuie definită în sensul depozitelor rezidenților din afara UE și rezidenților UE în privința depozitelor constituite la instituțiile ale căror sedii centrale se află în UE. Definiția termenului de „reședință” în sensul cerințelor de acoperire a necesarului de lichiditate trebuie în general să fie în concordanță cu definiția statistică sau fiscală în vigoare.

Instituțiile trebuie să identifice reședința deponentului la nivel individual.

11. Depozite asociate cu produse

Instituțiile trebuie să identifice produsele de depozit retail care sunt asociate cu alți factori care se pot schimba în cursul perioadei de 30 de zile și care pot produce un risc de ieșiri mai mari.

12. Alte caracteristici

12.1. Instituțiile trebuie să ia în considerare baza lor de depozite retail pentru a identifica orice alte caracteristici care indică sau ar putea indica un tip de depozite retail cu rate mai mari de ieșiri decât cele prevăzute la articolul 421 alineatele (1) și (2) RCC. Identificarea sau inexistența altor caracteristici trebuie să fie documentate.

12.2. Pentru a identifica astfel de caracteristici, instituțiile trebuie să evalueze stabilitatea/volatilitatea observată (istorică) și așteptată pentru produsele specifice de depozite retail oferite și să identifice tipuri de produse care s-au dovedit sau se crede că s-ar putea dovedi instabile.

12.3. În acest scop, instituțiile trebuie să realizeze simulări de criză, sub ipoteza unui scenariu combinat, legat de specificul instituției – de tip idiosincronic - și legat de piață în general, de criză gravă. Modelele statistice și matematice interne ar putea fi utilizate pentru a evalua volatilitatea produselor de depozit retail. Datele de intrare pentru aceste metode includ, în general, date care rezultă din comportamentul trecut al depozitelor și din ipotezele scenariilor de criză.

12.4. Instituțiile mici și mai puțin sofisticate ar putea folosi metode simplificate bazate pe modele statistice, cum ar fi modelele care identifică scăderea maximă observată într-o perioadă de 30 de zile pentru un anumit depozit într-un anumit orizont de timp, inclusiv o perioadă de criză.

12.5. Utilizarea raționamentului unui expert este încurajată cu scopul de a include factori care nu au fost luați în considerare de un model, mai ales în cazul produselor inovatoare fără o istorie îndelungată.

12.6. Un instrument foarte util pentru analiză ar fi realizarea unui clasament al produselor de depozit retail în ceea ce privește volatilitatea sau volatilitatea percepută. Acesta ar fi de folos pentru implementarea consecventă la nivelul produselor de depozit retail ale unei instituții. Compararea rezultatelor obținute pentru diferite produse și identificarea produselor atipice pot ajuta la identificarea depozitelor mai puțin stabile.

12.7. Ipotezele care stau la baza acestor metode au la bază previziuni pentru 30 de zile și sunt revizuite frecvent, în special pentru a surprinde orice schimbare semnificativă în condițiile de piață. În plus, instituțiile trebuie să ia în considerare corelarea, efectele de contagiune și efectele sezoniere pentru a îmbunătăți calitatea acestei evaluări.

Partea 3

13. Determinarea ieșirilor mai mari

13.1. Instituțiile trebuie să aplice următoarea metodologie în clasificarea depozitelor care fac obiectul unor ieșiri mai mari:

13.2. Factorii prezentați mai sus, în Partea 2 din prezentul ghid, trebuie împărțiți în două categorii:

- (a) Grad ridicat de risc, care cuprinde următorii factori de risc:
 - (i) moneda depozitelor;
 - (ii) depozitele asociate cu produse;
 - (iii) produsele care sunt determinate de rata dobânzii sau care au condiții preferențiale;
 - (iv) depozite accesate prin intermediul canalelor de distribuție cu risc ridicat, inclusiv depozitele cu acces unic prin internet și depozitele plasate de brokeri;
 - (v) depozitele cu o valoare ridicată;
 - (vi) alte caracteristici pe care instituția le consideră ca fiind cu risc ridicat în conformitate cu paragraful 13 de mai sus din ghid.
- (b) Grad foarte ridicat de risc, care cuprinde următorii factori de risc:
 - (i) depozite la termen sau rambursabile după notificare;
 - (ii) depozitele nerezidenților;
 - (iii) valoarea foarte ridicată a depozitului.

13.3. Instituțiile trebuie să evalueze depozitele retail în funcție de setul de factori prezentat mai sus.

13.4. Instituțiile trebuie să încadreze depozitele retail în una din următoarele trei categorii distincte, definite pe baza numărului factorilor de risc asociați cu depozitul respectiv:

- (a) depozite cu doi factori din categoria 1;
- (b) depozite cu trei factori din categoria 1, sau cu un factor din categoria 1 și un factor din categoria 2;

- (c) depozite cu doi factori din categoria 2, sau cu doi factori din categoria 1 și un factor din categoria 2, sau cu orice altă combinație de factori.

13.5. Instituțiile trebuie să estimeze ratele corespunzătoare de ieșiri mai mari pentru fiecare categorie, conform evaluării volatilității istorice și așteptate.

Titlul III - Dispoziții finale și punerea în aplicare

14. Data punerii în aplicare

Autoritățile naționale competente trebuie să implementeze acest ghid, integrându-l în procedurile lor de supraveghere în termen de trei luni de la publicare. Prin urmare, autoritățile naționale competente trebuie să se asigure că instituțiile respectă acest ghid în mod efectiv.